

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградської обласної ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 15 вересня 1983 року

№ 110 (3305).

Ціна 2 коп.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: ТВІЙ ВНЕСОК, КОМСОМЛ

Готують рілля молоді орачі

У Світловодському районі з числа кращих молодих механізаторів створено ударний загін по підняттю зябу.

Це перший комсомольський міжгосподарський загін орачів. Ми побували в колгоспі «Україна», де працює загін. На кабінах тракторів Т-150 красувалися написи: «Комсомольсько-молодіжний екіпаж». Знайомимося. Керівник загону — тракторист колгоспу імені Леніна Віктор Бахмучий. Його одностайно обрали групкомсоргом як найбільш досвідченого механізатора. Сам Віктор із трудової сім'ї, любить хліборобську справу. Після закінчення курсів при райсільгосптехніці вісім років працює в другій тракторній бригаді свого господарства, мріє вчитися в Кіровоградському технікумі механізації сільського господарства.

Крім Віктора, в загоні — Іван Воробійов і Микола Герасименко з райсільгосптехніки та Володимир Волков із колгоспу імені Чапаєва.

Хлопці задоволіні організацією праці, харчуванням, про що поділяло правління місцевого господарства. Віктор розповів про зустрічі із працівниками міськрайонної партії і райвиконкому. Тоді ж

комсомольці зобов'язалися працювати по десять днів у колгоспах «Україна», імені 40-річчя Жовтня, імені Куйбишева та імені Чапаєва, зорати у кожному господарстві 700-гектарний масив. Вирішили працювати за бригадним підрядом. За ударну працю орачам передбачили моральні і матеріальні стимули.

В орачів чіткий розпорядок дня. Робота в полі — 10—12 годин. Це дозволяє високопродуктивно використовувати техніку, перевиконувати норми виробітку. Щодня кожний механізатор готує рілля на площі 12—13 гектарів замість 9. Члени загону трудяться під девізом: «Один за всіх, усі за одного!» Ніхто не має права пасувати в роботі. Суворі трудові дисципліна, колективна відповідальність, почуття взаємодопомоги — неперушні закони для кожного молодого механізатора. Трапляється поломка — всі допомагають товаришам її усунути або стараються працювати інтенсивніше, щоб норму виконати й за нього. Простоті майже не буває. Про це дає технічна служба колгоспу, яку на період роботи комсомольського загону очолює механік О. К. Серєда. Вийшов якось із ладу паливний насос у тракторі Івана Воробійова. Нова деталь була доставлена хвилини через п'ятнадцять, і трактор знову пішов у гоні...

Швидко минає час. Через кілька днів комсомольський загін залишився в колгоспі «Україна», виконавши завдання. Молоді орачі перебазувалися в колгосп імені 40-річчя Жовтня. І в тому, що Світловодський район утримує першість в області по підняттю зябу, є й вагомий частка молодих орачів.

А. ШУЛИМОВ,
працівник міськрайонної газети «Наддніпрянська правда»,
Світловодський район.

У ДВІ ЗМІНИ

Продовольча програма — справа всіх і кожного. Це добре розуміють молоді трудівники колгоспу імені Чкалова. А щоб втілити в життя задуми партії, закласти міцну основу під урожай майбутнього року, там вирішили створити комсомольсько-молодіжний сівальний екіпаж, який очолює досвідчений механізатор Володимир Євдокимов. У колективі десять чоловік, які нині працюють у дві зміни. В екіпажі двоє комуністів — Володимир Олійник та секретар комсомольської організації Валерій Дизіч, якого комсомольці вже вп'яте обирають своїм ватажком.

Дружно вийшли в поле молоді механізатори. Сівальники Юрій Усатов, Сергій Шевченко, Олександр Лапченко, Сергій Горинь та інші спареними сівалками СЗТ-3,6 у перший день, як і зобов'язалися, засіяли 35 гектарів. Вони дали слово за десять днів посіяти озимі на площі 350 гектарів. Причому на перший план виноситься не лише площа засіяного, а й якість сівби.

Комсомольсько-молодіжний екіпаж працює у дві зміни. Серед механізаторів організовано дієве соціалістичне змагання. Члени екіпажу випускають бойові листки, «блискавки», в яких висвітлюють хід трудового суперництва, відзначають кращих, вказують на невикористані резерви в якості і швидкості посіву.

Сівальний екіпаж молодих механізаторів викликав на соціалістичне змагання молодих трудівників колгоспу імені Шевченка.

В. ШУЛЬГА,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

Новомиргородський район.

Добре працював на заготівлі силосу в радгоспі «Іванівський» Новоукраїнського району механізатор Микола ЧУЙКОВ. Нині комсомолец своїм трактором М-150 веде передпосівну культивацію площ, забезпечує швидку роботу сівальних агрегатів.

Фото О. МІРОШНИЧЕНКА.

Працею шану здобула

Не так давно працює дояркою в нашому колгоспі Роза Бурдейна. Дівчині лише вісімнадцять. Проте своєю сумлінною працею вона встигла завоювати пошану товаришів. З початку року комсомолка надоїла 2742 кілограми молока. За хоро-

ші результати у роботі Роза за нагороджувалася грамотами райкому та обкому ЛКСМУ. Недавно виконком обласної Ради народних депутатів, президія обласної ради профспілок та бюро обкому комсомолу підбили підсумки соціалістичного змагання колективів відділів та ферм за збільшення виробництва тваринницької продукції. В числі кращих молодих майстрів машинного доїння туристичною путівкою по Радянському Союзу була відзначена і Роза Бурдейна. Це надихає дівчину на нові трудові здобутки.

М. ЛІСОВИЙ,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Свердлова.
Доброселицький район.

Приклад у роботі

Близько десяти років успішно трудиться на фермі радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району комсомольсько-молодіжний колектив імені 60-річчя ВЛКСМ. З початку року молоді доярки надоїли по 2302 кілограми молока від кожної корови і тим самим виконали план восьми місяців.

Все молоко здають комсомолки лише першим сортом. Прикладом у роботі для товаришів є Марія Микитчук, яка від кожної корови за вісім місяців надоїла по 2748 кілограмів молока.

В. КОРНИЦЬКА,
групкомсорг ферми.
Олександрівський район.

Для цього є всі умови

Нині у колгоспі імені Ілліча Гайворонського району більше 1200 голів великої рогатої худоби. Про сити її годівлю турбуються тут заздалегідь. Недавно закінчилися скиртування соломи, якої заготовлено 3840 тонн. Іде закладання силосу. Його вже є більше двох тисяч тонн. Цю кількість соковитого корму зібрано з половини загальної площі, що відведена під силосну кукурудзу. На зелених жнивях найкраще працюють комбайнер В. Цимбал та шофери Л. Соколюк і І. Гринчишин.

Дбають у колгоспі і про урізноманітнення раціону корів. Нині посіяно 31 гектар рапсу, 200 гектарів зелених трав і 47 гектарів озимих на корм. Недавно почали закладати гичку в траншеї. У господарстві підраховали, що нині на одну голову рогатої худоби припадає більше трьох тонн грубих кормів і 1,8 тонн силосу. А ще ж будуть гичка, комбінований силос, жом. Отже, є всі умови для створення, як і минулого року, півторарічного запасу кормів для худоби.

Наш. кор.
Гайворонський район.

Чільне місце в соціалістичному змаганні механізаторів Знаменського району за високопродуктивне використання сільськогосподарської техніки займають кормодобувники колгоспу імені Шевченка. Вони ділом відповідають на заклик механізаторів колгоспу «Путь Ильича» працювати на заготівлі кормів під девізом: «Не виконав норми — не йди з поля!» Тут уже закладено понад 13 тисяч тонн високоякісного кукурудзяного силосу. Щодня меха-

ПРАПОРЦІ — НА АГРЕГАТАХ

нізатори накошують по 925—940 тонн силосної маси. Високих показників добиваються досвідчені комбайнери Степан Михайлович Адабаш, Семен Тихонович Ляшенко і Василь Григорович Горбаченко, які значно перевищують денні завдання.

А от серед автомобілістів соціалістичне змагання очолюють комсомольці.

На перше місце вийшов Станіслав Ткаченко, який автомашинною ГАЗ-53-Б перевіз понад 700 тонн зеленої маси; на друге — Леонід Салахов — (670 тонн); на третє — Іван Ткаченко — (615 тонн).

Серед трактористів, що транспортують зелену масу, заслуженою повагою користується комсомолец Василь Ємельянов. Трактор

ром ЮМЗ він перевіз 595 тонн силосу, вийшовши на третє місце серед трактористів.

Молодці комсомольці, добре працюють! — говорить голова профкому, заступник секретаря парткому колгоспу Леонід Микитович Мазур.

Щодня під час обіднього перепочинку механізатори збираються, щоб до-

відатись, хто як попрацював учора. Своєю інформацією Леонід Микитович завжди починає з оцінки якості роботи кормодобувників, ставлення їх до дорученої справи. Зауважень буває мало, бо добре працюють механізатори: стежать за висотою зрізів, до мінімуму зводять втрати зеленої маси під час завантаження її в

кузови автомашин і візків, транспортування до силосних споруд. Переможці змагання — кращий комбайнер, автомобіліст і тракторист — одержують перехідні червоні прапорці. Щотижня підбивають підсумки соціалістичного змагання.

Так працює дружна сім'я механізаторів колгоспу імені Шевченка на заготівлі кормів. І радіє, що в ногу з досвідченими майстрами своєї справи йде молода зміна.

В. ОСТРОВЕРХОВА.

ЇХ ПОДВИГ РОЗСУНУВ ГОРИ

У серпні цього року у місті Яремча Івано-Франківської області проходила традиційна зустріч колишніх партизанів-ковпаківців Сумського партизанського з'єднання, присвячена 40-річчю Карпатського рейду. Серед учасників зустрічі були і наші земляки: Герой Радянського Союзу А. К. Цимбал із Світловодська, кавалер ордена Леніна колишній заступник командира по комсомолу Першої Української партизанської дивізії кіровоградець В. А. Олійник, колишній командир мінерної групи кавалер трьох бойових орденів О. Є. Лукашенко із м. Новоукраїнки, медсестра з'єднання А. С. Цимбал.

Місто Яремча Івано-Франківської області, край карпатських стрімнин, галіційських річок. Звичним тут є домінування даох кольорів — зеленого від буяння навколишніх гір, та білого від хмар, що, зачіпаючи вершини, клубочуться угорі. Сьогодні вони лише фон, що відтінює нові, свіжі кольори — червоний від привітальних транспарантів та тускло-сріблястий від орденів і медалей численних ветеранів Сумського партизанського з'єднання двічі Героя Радянського Союзу С. А. Ковпака. З усіх кінців нашої Вітчизни з'їхалися сюди, щоб відзначити свято — сорокаріччя Карпатського рейду, що увійшло в історію Великої Вітчизняної війни як одна із славетних сторінок народної боротьби.

Місце зустрічі — величезна гранітна постать партизана, перед безсмертною звитягою якого розступилися гори. Тут їхня земля, їхній плацдарм, відвойований у життя, а можливо і у смерті сорок років тому, у серпні 1943 року.

Молодо, бадьоро звучать голоси ветеранів: «Перший батальйон, другий батальйон, артбатарея, розвідротта...»

«Комітет комсомолу з'єднання до мене!» Це збирає свою комсомолію колишній її вождь, замісник командира по комсомолу Першої

Української партизанської дивізії імені С. А. Ковпака кіровоградець В. Олійник. Троє залишилися їх: Василь Олійник, Леонід Прутковський, Степан Бокарев.

Сорок років тому... Величезно і незабутньо спливали події тих часів у пам'яті грехів посивілих комсомольців.

Влітку 1943 року, виконуючи наказ партії та уряду, партизанське з'єднання С. А. Ковпака, здійснивши рейд з Правобережної України, увійшло в Карпатські гори. Основне завдання, яке стояло перед ними — знищити нафтопромисли і готіві запаси нафти, руйнувати шляхи і комунікації. Народні месники блискуче справилися з цим. Але ворог, стягнувши відбірні гірнотрієцькі частини з усієї Європи, взяв партизанське з'єднання у щільне кільце оточення.

Тоді вони комсомольці-ковпаківці зібралися на комсомольські збори. Порядком денний: місце комсомольця в майбутньому прориві із ворожого кільця, що розпочнеться сьогодні вночі. Робочий регламент не встановлено, запис на промови не проводиться.

Коротке вступне слово замісника командира з'єднання по комсомолу М. Андрюсова: «На комсомольському обліку 742 комсомольці. В останніх боях загинули: Марія Євченко, Михайло Семенюк, Василь Чусовитін. Віддамо їм шану хвилиною мовчання. Серед членів комсомолу з'єднання присутній комісар С. В. Руднев. «Не будемо говорити про смерть, дорожчі мої товариші, — сказав він. — Вам ще жити та жити. І багато хто з присутніх через тридцять, сорок років приїде в оцей край і не впізнає його. Ви побачите просвітлині обличчя матерів, щасливих дітей, величезні міста і села».

Впевненістю і силою повів від тих комісарових слів, — розповідає мені комсомолець з'єднання П. Алексєєв. — В ту мить всі повірили в перемогу, відчули себе невмирущими. І це почуття дійсно не зрадило їх. Величчю і дужою одягу. Вони приходять пізно вночі, починають готувати вечерю, голосно розмовляють, заважають нам.

Щоразу, коли в Олександрію приїжджають спортсмени на змагання, вони живуть у нас. Їх охоче поселяють, бо команданту це вигідно — при поселенні з оформленням 1 крб. 50 коп., без оформлення — 1 крб. Коли будували гуртожиток, ми здавали гроші, зароблені в колгоспі, для його потреб. А виявляється, він не тільки для нас.

Допоможіть розібратися. З повагою учні ОМУ».

вони сьогодні — одні у справах своїх, інші — в мармурі і граніті.

В чотири години ранку 5 серпня 1943 року партизанське з'єднання С. А. Ковпака зосередилося для вирішального штурму Делятина — місця, де розміщувався штаб ворожого угруповання генерала Крюгера. Безумовно, кількісна перевага була на боці фашистів. Та у ковпаківців був резерв, який не врахували окупанти. На чолі невеликого партизанського загону стояли комуністи, очолювані безстрашним Рудневим та мудрим Ковпаком, а за ними йшли загартовані у боях сини і дочки великого радянського народу.

І ось за багато сотень кілометрів від передової, в глибокому ворожому тилу почався бій, як відголосок великої переможної битви під Курськом і Орлом, що гриміла там у цей час.

Навально кинулася на ворога партизанська комсомолія. Диверсійна група нашого земляка із Новоукраїнки О. Лукашенка мінує і підриває залізничну станцію Делятин. В. Олійник буквально на очах у охорони підірвав висотний міст через ріку Лосву, комсомолец Павло Сухоцький із Новомиргорода разом із

двома відділеннями автомашинників знищує автопарк ворожого штабу, а медсестра Тоня Цимбал, захищаючи поранених, знищує кількох ворогів. Останні сили з'єднання прорвалися через ріку Прут і вийшли з оточення в напрямку на село Осливи Білі.

За мужність і героїзм, проявлені під час Карпатського рейду, наші земляки були удостоєні високих урядових нагород: Федір Карпенко — орденом Леніна (посмертно), Павло Сухоцький — орденом Червоної Зірки (посмертно), Антоніна Цимбал — медаллю «За відвагу», Олександр Лукашенко — орденом бойового Червоного Прапора. Василь Олійник — орденом Вітчизняної війни першого ступеня.

У мирні дні герої партизанських битв стали героями праці. Безстрашна розвідниця Ольга Бикова до бойових орденів Червоної Зірки та солдатської Слави додала мирні нагороди — орден Трудового Червоного Прапора та «Знак Пошани», на грудях Петра Чортка поряд з трьома орденами з'явилися ще п'ять за мирну працю.

А. КОВИРЬОВ,
учасник зустрічі партизан-ковпаківців.

У Чернівецькому міському профтехучилищі № 6 однією з найбільш привабливих є спеціальність слюсаря по устаткуванню атомних і теплових електростанцій. Діставши відповідну теоретичну і практичну підготовку, багато випускників училища виростають незабаром у висококваліфікованих спеціалістів. На заняттях гуртка технічної творчості молоді прищеплюється смак до раціоналізаторства і винахідництва. Виготовлені учнями діючі моделі, різні прилади демонструються на ВДНГ УРСР.

На знімку: керівник гуртка технічної творчості, майстер виробничого навчання А. В. Абаполов, учні Олександр Жмурський і Василь Житар (праворуч) випробовують діючу модель крана.

Фото І. СВЕРИДИ.
(Фотохроніка РАТАУ).

Під вітрилом творчості

Набагато красивішим і ширшим став міський парк у Надії Тіоменської області. Спроекували і заклали його білці загону «Зодчий» Київського інженерно-будівельного інституту. «Самі проектуємо — самі будуємо!» — під таким девізом трудилися під час третього семестру сто п'ятидесяти студентських загонів нашої республіки. Вони впроваджують у виробництво свої розробки, прокладають дороги, реконструюють площі, вулиці, сквери. Члени загону «Маяк» Ждановського металургійного інституту, наприклад, ввели в дію потокову лінію по відновленню лемешів. А представники Харківського автомобільно-дорожнього інституту проклали за власним проектом п'ятикілометрову дорогу в Золочівському районі своєї області. Економічний ефект від впровадження розробок творчих студентських загонів республіки становитиме

цього року близько п'яти мільйонів карбованців.
О. ПЕТРУНЬ,
кор. РАТАУ.

Поверхи нових вулиць

Вулицю, що виросла за два роки на околиці Великої Білозерки Кам'янської області, за рішенням Рад народних депутатів названо Студентською. Так відзначена ударна робота будівельного загону «Атлант» Мелітопольського інституту механізації сільськогосподарства. Тепер тут двадцять три цегляних будинки, кожен з яких розрахований на одну сім'ю. Нова вулиця, яку збудували студенти Запорізького медінституту, з'явилася нинішнього літа і в селі Роза Бердянського району. Члени загону «Буревісник» спорудили тут одинадцять комфортабельних котеджів, п'ять з котрих — цього року.

М. КЛИМЕНКО,
кор. РАТАУ.

«Шановна редакціє!»

Звертаються до вас учні Олександрійського медичного училища. У нас недавно збудували новий гуртожиток, якого ми чекали з великим нетерпінням, але замість радості життя в гуртожитку пришло розчарування. Під час поселення деяким з нас прийшлося пройти цілий ряд перешкод. Дізнавшись, що заходять в кімнату до хлопців, навіть удень. За порушення цього правила виселяють.

У гуртожитку живе багато сторонніх людей. Зокрема, працівники фабрики індпошиву та ремонту одягу. Вони приходять пізно вночі, починають готувати вечерю, голосно розмовляють, заважають нам.

Щоразу, коли в Олександрію приїжджають спортсмени на змагання, вони живуть у нас. Їх охоче поселяють, бо команданту це вигідно — при поселенні з оформленням 1 крб. 50 коп., без оформлення — 1 крб.

Коли будували гуртожиток, ми здавали гроші, зароблені в колгоспі, для його потреб. А виявляється, він не тільки для нас.

Допоможіть розібратися. З повагою учні ОМУ».

«ЧУВ ДЗВІН, ТА НЕ ЗНАЄ,

ГУРТОЖИТОК —
ДРУГИЙ ДІМ

Скарга написана не від імені всіх учнів училища.

На місці виявилось, що про неї ніхто не знав.

Хлопці й дівчата, з якими я говорила, тільки знизували плечима. Не скаргитись, мовляв, треба, а ще дякувати, що живемо в гуртожитку, бо раніше цього не мали.

До минулого навчального року адміністрація медичного училища не могла забезпечити житлом усіх своїх учнів. Старий величезний гуртожиток вміймав тільки 60 чоловік. Жили там виключно дівчата, в більшості ті, хто шойно прийшов на навчання. Всі інші задовольнялись квартирами.

Так було до минулого навчального року. Перед першоріччям 1982 року будівельники здали в експлуатацію новий гуртожиток. Правда, сказати здали в експлуатацію — значить сказати не зовсім правильно. Бо заселили гуртожиток лише в березні цього року. Приводили житло в порядок самі учні, вихователі.

Коли приміщення прийняли перших мешканців, тут і почалися труднощі, як переконали нас автори листа. Бо для того, щоб поселитись, деяким

довелося пройти цілий ряд «перешкод». Командант гуртожитку Віра Федорівна Репенко погоджується, що були учні, які самі собі ускладнювали поселення: одні не розраховувалися із старим гуртожитком, інші не виписалися з попереднього місця проживання.

— Ми надали житло всім бажаним, — пояснює директор медичного училища Павло Олексійович Рожнецев.

Звичайно, це добре. Але тут і уроки можна разом готувати, і цікаву зустріч чи вечір провести. До послуг хлопців та дівчат — актовий зал, побутові кімнати, де є холодильник, великі світлі кухні.

— А чи був хтось уже виселений? — запитує у команданта.

— Було б смішно забороняти хлопцям ходити до дівчат, а дівчатам до хлопців, — говорить Віра Федорівна. — Деякі і їсти готують разом, і уроки вчать. Але до одинадцяти годин вечора. Якщо довше — це вже порушення правил проживання в гуртожитку. Учні їх добре знають. Порушення правил проживання в гуртожитку розглядалось на загальній студентській раді гуртожитку, яку очолює

Люба Бондаренко. За аморальну поведінку деяких порушників рада вирішила виселити. Отже, виселяю не я, бо не маю на це повноважень. І вдаючись до таких крайніх заходів у майбутньому, повірте, не хотілося б.

Новий гуртожиток складається із секцій, у кожній з них кімнати, розраховані на двох і трьох чоловік. Але живуть по троє і четверо. Я звернула

студентського гуртожитку свій режим роботи, а вони пристосовувались до нього не можуть, та й не хочуть. Про це треба серйозніше подумати адміністрації училища і гуртожитку, адже останній — в першу чергу для учнів.

Під час літніх канікул жили тут учасники спортивних змагань. Гроші за проживання спортсменів надійшли не у розпорядження команданта В. Ф. Репенко, а в бухгалтерію училища. Мені показали квитанції про оплату за проживання у гуртожитку.

Я поцікавилась у майбутніх медсестер Іри Коваль та Ірини Плужник зі 121-ї групи, чи здавали дівчата гроші на потреби гуртожитку, окрім обов'язкової оплати.

— Так, ми здавали по 3 карбованці нашому ком-

Д Е В І Н

на це увагу, коли ми з командантом побували у кількох кімнатах, та й деякі мешканці нарікали. Віра Федорівна пояснила, що такий наказ директора Павла Олексійовича Рожнецева заперечувати не став.

— Гуртожиток розрахований на 360 місць, мешкає там близько 400 чоловік. Ми вимушені потіснити учнів, бо за рішенням міськвиконкому повинні надати житло молодим спеціалістам, які проходять інтернатуру або вже працюють в лікарнях нашого міста. Живуть там і викладачі нашого училища, і працівники фабрики індпошиву і ремонту одягу.

Про цих працівників особлива розмова. Трудаються дівчата в дві зміни, друга закінчується близько дванадцятої ночі. Повертаються в гуртожиток пізно, починають готувати вечерю, здійснюють галас. Коли роблять їм зауваження, деякі у відповідь грублять. От і в день мого приїзду на дівчат з фабрики знову скаржились. У

соргу, але потім вона їх нам повернула. Сергій Білецький, Борис Кричовський, Олександр Різниченко, зубні техніки, взагалі не пам'ятають, щоб з них додатково брали гроші. Отож перші ніж писати, авторам листа треба було добре розібратись, у чому справа. Бо виходить так: «Чув дзвін, та не знає, де він».

Тепер підіємо підсумки нашого перебування у гуртожитку. На перший погляд — майже все, про що написано в листі, підтвердилось. Але коли розібратися, то виявиться, що автори подають факти під власним кутом зору, не завжди добираючись до суті. От і виходить: щось чув, десь бачив. Звичайно, є в гуртожитку свої проблеми. І розв'язувати їх повинна дирекція училища разом із мешканцями. Вірою, що для 356 учнів гуртожиток стане другою домівкою.

О. СКИРТАНЬ,
спецкор «Молодого комунара».
М. Олександрія.

ЦІЛЮЩЕ ЗІЛЛЯ

Лікарські трави допомагають при багатьох захворюваннях, вони ароматні, часто мають приємний смак і гарний колір відвару, доступні для заготівлі. Ми поцікавилися, як вона проходить у кількох аптеках обласного центру.

— Влітку 250 кілограмів безсмертника, звіробію, липового цвіту, споришу, чебрецю, чистотілу тощо прийнято цього року від населення міста, — повідомила завідувача аптекою № 2 Н. О. Ганіна. — За кількістю лікарських рослин проти минулого року заготовлено менше; асортимент же нас цілком задовольняє. Снажимо, у цьогорічний план не була включена дубова кора, а нам її принесли чимало.

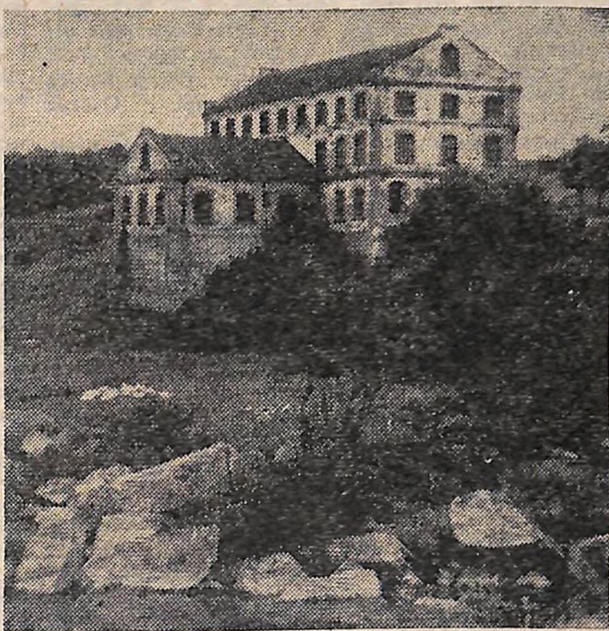
З рекомендаціями щодо способів заготівлі трав працівники аптеки № 73 через спеціальні санбюлетені ознайомили своїх відвідувачів ще навесні. І протягом літа мешканці мікрорайону поповнювали аптечний склад цінною сировиною.

— Нині саме на полях і городах збирають кукурудзу, — сказала завідувача цією аптекою В. О. Понтовська. — При цьому беруть початки на зерно і стебла на корі худоби, а кукурудзяні рильця (тан звані «носи») викидають як непотріб. А тим часом це досить ефективний фармацевтичний засіб, який застосовується при захворюваннях жовчі. Його заготівля потребує мінімальних зусиль. «Носи» треба тільки висушити — і можна здавати.

Аптека № 152 створює запас лікарських трав і завдяки допомозі учнів 18-ї і 19-ї міських шкіл. Аптечні працівники були б раді, якби школярі допомогли їм із заготівлею ягід шипшини, глоду, горобини — вони якраз дозріли, а також трави череди.

Наш кор.

ЧАРІВНІ КУТОЧКИ КІРОВОГРАДЩИНИ

Старий млин у с. Кагарлику Новоархангельського району.

БУДЬМО ВВІЧЛИВИМИ З ПРИРОДОЮ

Якось під час прогулянки по Лісовій балці разом з моїм постійним супутником десятирічним сином Василем ми натрапили на унікальний екземпляр лісового дягеля — трав'яна рослина досягала трьох метрів. А поруч у кропиви влаштував собі гніздечко лісовий коник, невелика пташка. За гніздом ми встановили спостереження, часто відвідували цю місцину. І щоразу дивувалися незвичайному дягелю-велетню.

Та одного разу ми не впізнали галлявину — триметрова рослина лежала на землі, гніздо з пташенятами лісового коника було роздавлено колесами автомашини. Уся трава навкруг витолочена, розкидано обривки паперу, порожні консервні банки. Дивлячись на створений туристами розгариш, з сумом думали, що до кінця літа цій галлявині уже не вдасться відновити колишньої краси — «цивілізована» сім'я, що відпочивала тут, приклала до цього свою руку...

Як же боляче і тривожно стає за навколишню природу, коли бачиш таке сарварське ставлення до неї. Ми, жителі міста, і так віддалені від природи, тому нам особливо бережно треба ставитись до кожного деревця, кожної квіточки. Лісова балка майже входить у міську зону. Чи обов'язково їхати туди на автомобілі? Мабуть, корисніше було б пройтись пішки від автобусної зупинки кілометрів двох. Або вже коли й виїжджати у ліс на автомобілі, то хіба не можна залишити його на лісовій дорозі, а самим розташуватись поряд?

Отже, треба дбати, щоб наш відпочинок у лісі, біля річки був культурним, а не сарварським, спустошувальним.

М. НОЖНОВ.

«КОЛО РІЧКИ, КОЛО БРУДУ»

6 серпня цього року в публікації під таким загальним назвою критичувала ряд підприємств та установ Маловисківського і Новомиргородського районів, з вини яких занедбано річки Мала Вись і Велика Вись. До редакції надійшло кілька відповідей.

Так, заступник голови виконкому Новомиргородської міської Ради народних депутатів О. Ширяєв повідомив, що факти, наведені в статті, мали місце. Після виступу газети було виявлено жилище, що вносили сміття до берега річки. Їх оштрафовано, і зобов'язано у найкоротший строк вивезти нечистоти. Окрім того, виконком міської Ради зобов'язав комбінат комунальних підприємств до 10 жовтня цього року вивезти сміття з берегів річки Вись.

Директор Маловисківського спиртзаводу М. В. Романов написав, що земснаряд потужністю 16—18 кубів ґрунту на місяць почав очищення річки Мала Вись.

Кореспонденцію «Коло річки, коло бруду» обговорено і на засіданні педагогічної ради Маловисківської районної станції юних натуралістів. Керівника гуртка голубих патрулів М. Є. Селівестрова зобов'язано покласти роботу з гуртківцями. Як повідомила завідувача Мало-висківським районом Л. І. ШЕРБАК, районний відділ народної освіти вказав керівництву районної станції юних натуралістів на незадовільну роботу станції по охороні природи, їх зобов'язано негайно ліквідувати вказані недоліки. Учителям біології шкіл району слід більше уваги приділяти роботі голубих патрулів. Керівникам гуртків станції юних натуралістів та викладачам біології рекомендовано висвітлювати роботу учнівської молоді по охороні природи на сторінках районної газети «Будівник комунізму», обласних газет, створити при районній школі тематичний стенд «За ленінське ставлення до природи».

Ганна Филимонівна поралася по домашньому господарству. У надвечір'ю пору справ багато. Та нагодилася листоноша:

— А вам лист!

Схвилювана жінка розкрила конверт:

КРОК У СТРИЙ

ВИСЛОВЛЮЄМО

ВАМ

ВДЯЧНІСТЬ

«Шановні Олександр Кузьмович і Ганна Филимонівна! Ми з радістю повідомляємо Вам, що Ваш син Володимир Олійник чесно і добросовісно виконує свій обов'язок перед Батьківщиною. За період служби він здобув повагу товаришів і командирів свідомим ставленням до своїх обов'язків. Має ряд захоплень від командування. Не шкодує своїх сил і старань для підвищення бойової майстерності. Командування частини і партійна організація висловлюють Вам вдячність за добре виховання сина. Ви можете пишатися ним».

Такий лист — велика радість. Як нею не поділитися з односельцями! Підійшла вчителька математики Е. М. Коперник. Теж прочитала листа і сказала добре слово про свого колишнього учня.

Так, Володя був стараним. Після закінчення восьми класів навчався в одному з технічних училищ Ленінграда. Успішно закінчив його, працював токарем на заводі. Нагороджувався грамотами.

— Я дуже задоволений, — говорить Олександр Кузьмович Олійник, — що Володя пішов моєю робітничою стежкою і став хорошим захисником Батьківщини.

З цими словами чоловік виніс із хати газету, де я побачив фото Володимирів, а під ним — такий підпис:

«За успіхи в бойовій і політичній підготовці гвардії молодший сержант Володимир Олійник нагороджений знаком «Відмінник Радянської Армії». Відділення, яким він командує, є одним з кращих в частині, відзначається високою дисциплінованістю, дружбою».

М. ЧУБ,

учитель.

Село Перегонівка,
Біловолинський район.

МАЙБУТНІ

ПОВЕЛИТЕЛІ РОБОТІВ

Дві нові професії зможуть здобути ті, хто прийде цього року в професійно-технічні училища Запорізької області: оператора по обслуговуванню і налагодженню промислових роботів і маніпуляторів і спеціаліста по обслуговуванню та ремонту автоматизованого устаткування. Необхідність в їх підготовці продекларована широкою програмою роботизації і автоматизації виробництва, що здійснюється на підприємствах ряду галузей індустрії.

До кінця п'ятиріччя в області діятимуть 500 роботів і маніпуляторів, які, за прогнозами спеціалістів, вивільнять для використання на інших ділянках виробництва більше тисячі трудівників. Обслуговування цих автоматів візьмуть на себе випускники ПТУ.

В. ТРИГУБ,
кор. РАТАУ.

Надійні захисники здоров'я ПОРАДИ ФЕНОЛОГА

Настала осіння пора. Невдовзі тихо спаде на землю останнє листя. Тоді настане час садити дерева.

Садити нам потрібно багато. І не лише задля краси, а й для свого здоров'я. Наслідком посиленої автомобілізації є забруднення повітря окисом вуглецю та іншими шкідливими газами, надмір шуму та пилюки. Крім того, одна машина за хвилину роботи спалює стільки кисню, скільки вдихає за цей же час сто чоловік. А є ж ще й промислові підприємства. Та люди мають добрих і надійних захисників здоров'я. Це — дерева. Влітку вони вбирають з повітря близько п'ятдесяти процентів пилю, поглинають шум, а в процесі фотосинтезу засвоюють вуглекислий газ, водночас збагачуючи повітря киснем. Чотири дерева за добу виділяють в атмосферу стільки кисню, що його вистачає для дихання однієї людини.

Іноді захоплюються насадженнями ялин. Це справді красиве декоративне дерево. Проте вчені-лісівники не радять садити її в містах. І ось чому: ялина звичайна — досить вибагливе дерево. Житель густих і вологих лісів, вона болісно реагує на зміну навколишнього середовища, важко переносить забруднення повітря пилюкою, димом і особливо автомобільними газами.

Територію тракторних станів, автопарків, вулиці з посиленням рухом автотранспорту варто обсаджувати деревами листяних порід, які в значній мірі поглинають виділений машинами окис вуглецю. І перше місце тут належить тополі. За літо одне дерево поглинає сорок чотири кілограми вуглекислого газу — майже у сім разів більше, ніж ялина, і в два з половиною, — ніж липа.

На присадибних ділянках, крім

фруктових, потрібні також і декоративні, зокрема, комахозахисні дерева. Біля ганку найкраще посадити волоський горіх, черемху, жасмин. Це створює здорове повітря і певний заслін від комах. Необхідно нагадати, що від жасмину мікроби гинуть через п'ять хвилин, а від черемхи — вдвоє швидше. Добрим іонізатором повітря є калина.

Велику допомогу в насадженні дерев зможуть подати піонери та школярі, юні охоронці природи. Минуть роки, підрастуть посаджені дерева і простягнуть свої зелені віти новим поколінням. Виростивши дерева, ви залишите по собі добру згадку.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
член Українського товариства охорони природи, лектор обласної організації товариства «Знання».

м. Кіровоград.

18 ВЕРЕСНЯ — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ЛІСУ

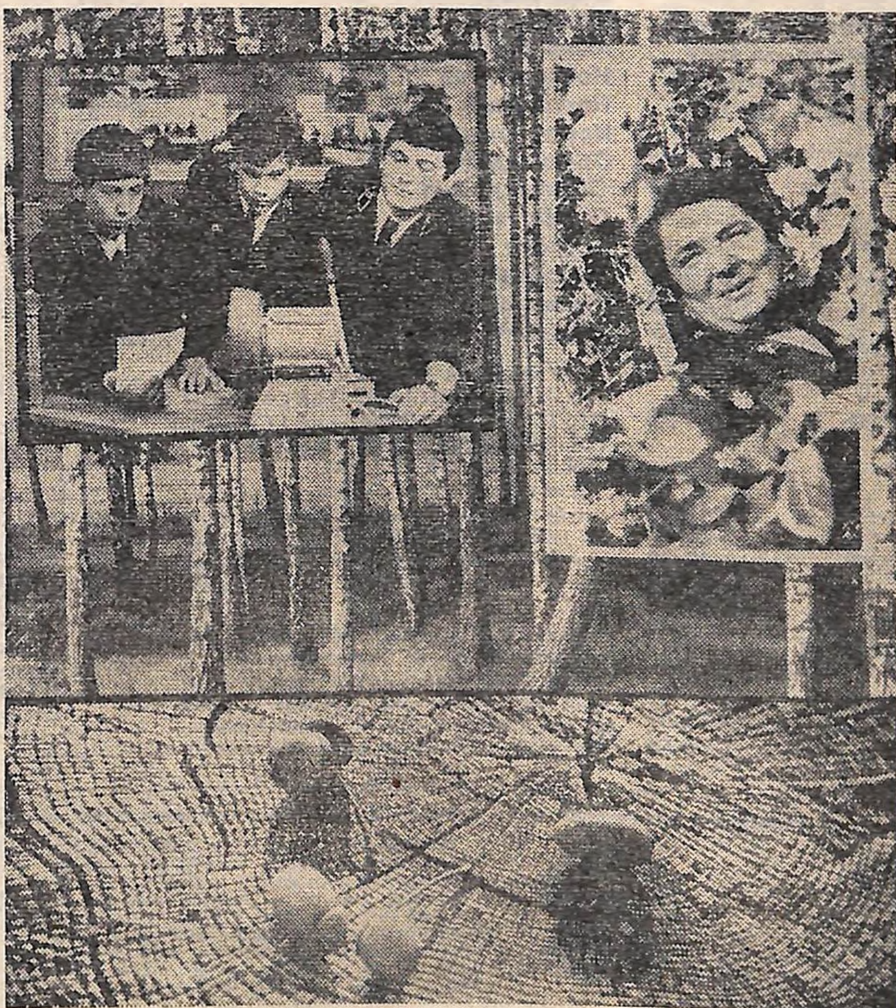
На Кіровоградщині природних лісів дуже мало: шістдесят процентів лісонасаджень створено руками людини. Тільки за роки десятиріччя заліснено п'ятнадцять тисяч гектарів земель.

Чорноліський лісгоспзг займається не тільки вирощенням лісу, а й переробкою деревини. Так, наприклад, сувенірний цех Знам'янського лісництва виготовляє дерев'яні ложки, сілнички, цукорниці, ступни, недавно освоїли випуск оригінальних хлібниць із дерева. У тому, що ці вироби мають привабливий вигляд, чимала заслуга Юлії ЛИСЕНКО, депутата Знам'янської міської Ради народних депутатів. Вона розмалює ці речі, щодня виконуючи змінну норму на 115—120 процентів.

В. ГРИБ.

На знімках: Ю. Лисенко; йдуть заняття у Чорноліській лісовій школі.

Фото автора.

СПОРТ

СПОРТ

Нотатки з Х обласного фіналу чемпіонату країни з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди»

С ПОЧАТКУ про лідерів. Їх визначили вже під час перших стартів. Їх першими знімали фотоко-респонденти. Передусім члена збірної України з багатоборства ГПО трену-єра

Кіровоградської ДЮСШ № 4 Ніну Ізюмен-ко та динаміця з Кірово-града майстра спорту Во-лодимира Твердоступа, який недавно став чемпіо-ном Спартакіади спортсме-нів міністерства внутрішніх справ соціалістичних країн із спеціального багато-борства, що закінчилась у чеському місті Чеське Будейовице. Вони показа-ли найкращий результат у плавному басейні під час запливу на стометрів-ці (1 хв. 28 сек. і 1 хв. 28 сек.), а потім відзна-чилися і в тирі, виконавши розрядні нормативи.

А ось нове ім'я. Випуск-ник Світловодської СШ № 4 Юрій Коровайченко, який нині працює слюсар-ем на заводі твердих спла-вів, впевнено набрав залікові очки у групі багато-борців ступеню «Сила і мужність». Він добре плавав, далі своїх ровес-ників метнув гранату (55

метрів). Одразу було вид-но, що цей спортсмен, який уперше виступає за збірну рідного міста, по-стійно займається фізкуль-турою і спортом. До останнього виду змагань лідировав він. І ось ос-татній старт—крос. Одра-зу — ривок. І вже немає в нього суперників — роз-рив між ним і тим, хто біг за ним, різкий. Юрій, здається, пересліював са-мого себе, щоб набрати якнайбільше очок. І, фіні-шувавши першим, встано-

ступивши голови колгоспу імені Володимира Ульяно-ва майстер спорту (бор-отьба дзю-до) Володи-мир Нікітенко. З нижньої частини турнірної табли-ці, де вони знаходилися в минулі роки, у п'ятірку кращих піднялися устинів-ці, котрі нині тренуються на сільських спортивних базах за ціткою виробленою програмою.

Досить успішно всім колективом боролися за перемогу голованівці. Як-що раніше їх критикували

поступилися світловод-цям. Стрічки чемпіонів от-римали аж шість пред-ставників Світловодська — школярі Оксана

ГПО НА МАРШІ

УРОКИ ФІНАЛУ

вив рекорд дня.

Іще одне нове знайомст-во — з молодим учителем Маловисківської десяти-річки Миколою Бойком, який був найсильнішим на стометрівці (11,6 сек) і найдалі метнув гранату (57 метрів). Тут припаді-но зауважити, що цього року команда Маловис-ківського району була укомплектована значно краще, ніж у минулому.

Крок вперед зробили представники Олександрійського району, які зай-няли третє місце. Тон у змаганнях тут задав за-

за те, що команда багато-борців укомплектувалась випадковими спортсмена-ми, котрі показували ре-зультати початківців, то нині в районі сталися іс-тотні зрушення в роботі по впровадженню в дію комплексу ГПО. Особливо похвалилась вона на По-лубузькому пікелевому за-воді.

І в групі міських команд відбулася зміна чемпіонів. Якщо в попередні роки вперше перемігали багато-борці Ленінського і Кі-ровоградського районів м. Кі-ровограда, то нині вони

Омельченко та Сергій Суп-рун, фізкультурний акти-віст Олексій Міркун, ро-бітники найбільших під-приємств Світловодська Валерій Ленець, Юрій Ко-ровайченко та Григорій Яценко. Та й інші члени команди зробили вагомий внесок (1186 очок) у ко-пілку світловодців. А ба-гатоборці Ленінського району значно відстали від першого призера (на 131 очко).

ПРО МІНУСИ. Перший з них був записаний новомірогородцям, які зно-ву не приїхали на облас-ний фінал (в котрий вже

раз!). Мінімальну кіль-кість очок набрали багато-борці Петрівського, Онуф-ріївського та Ульянівсь-кого районів. Малочисель-ні команди, низькі резуль-тати примусили їх замкну-ти турнірну таблицю.

З'явилась тепер і проб-лема укомплектування збірної області, яка не-вдовою має виступати на республіканському фіналі. Як і раніше, підводять її спортсмени ступеню «Спортсмена змін». Бо знову доводиться конста-тувати той факт, що чо-тиринадцятирічні значківці (не віритесь, що вони склали нормативи) не вмі-ють стріляти. 30 із 47 юних учасників на облас-ному фіналі отримали ну-лі, отже, не принесли своїм командам жодного очка. Хто ж тоді виступа-тиме за збірну області в цій віковій групі? Це за-питання ми адресуємо від-повідальним працівникам районних відділів народ-ної освіти, котрі доціль-но не вжили належних захо-дів, щоб у школах області налагодити роботу по фі-зичному вихованню шко-лярів, зокрема підготовку значківців ГПО в молод-ших класах.

Не такі вже й високі результати показали спортсмени старших віко-вих груп. Навіть чемпіони в окремих видах виступа-ли нижче своїх можливос-тей. З усієї програми бу-ло лише... три рекордних результати фіналу, за які нараховувалась макси-мальна кількість очок. Тож і вони, чемпіони, ма-ють пересліпати себе і ви-йти на новий рубіж під час підготовчого періоду до республіканського фі-налу, поліпшити свої по-казники в тирі, плаваль-ному басейні, на легкоат-летичних комплексах.

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

На знімках: переможці Х обласного фіналу з ба-гатоборства ГПО — коман-да м. Світловодська; чем-піон області майстер спор-ту Володимир Твердоступ.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ФУТБОЛ

«МЕТАЛУРГ» — «ЗІРКА» — 1:1

Відбувся черговий, со-рок третій тур чемпіона-ту країни з футболу се-ред клубів другої ліги шостої української зони. «Зірка» його провела на виїзді — зустрічалася з «Металургом». Це був початок турніру по Дніпро-петровщині. У першому колі сильнішими були дніпропетровські, які пере-могли кіровоградців — (2:0) на їхньому полі.

Цього разу це не встигли болельники «Ме-талурга» розміститися на лапах міського стадіону «Перемога», як на табло з'явилися цифри 1:0 — наперед гості. Це трапи-лося вже на другій хви-лініні матчу. Автором гола був Володимир Димов, який зумів використати передачу своїх партнерів і влучним ударом послат-и м'яч у сітку воріт супер-ників. Дніпропетровці ки-нулися в атаку, щоб від-ігратися. І це їм вдаєть-ся на п'ятнадцятій хви-ліні. До відпочинку ра-хунок — 1:1 — не змі-нився.

Другий тайм проходив у обоюдно атакі. Але вони не вплинули на хід подій. Сирена судді за-фіксувала нічийний ре-зультат.

Клуби записали в свої активи по одному очку. «Зірка» їх має тринадцять. Наша команда виступала в такому складі: В. Філі-тов, В. Самофалов, О. Смиченко, С. Ульян-кін, О. Іванов, В. Димов, Ю. Ковальов, І. Черненко (Б. Денисенко), М. Па-лята (С. Петраченко), С. Мурадян (О. Василь-ченко), С. Ралюченко. Інші матчі закінчилися так: «Колос» — СКЛ К. — 0:0; «Кривбас» — «Дніпро» — 0:0; «Поді-лля» — «Авангард» — 1:1; «Нива» Вп. — «Торпедо» — 5:1; «Спартак» — «Ни-ва» Бп. — 0:0; «Стаханов-ець» — «Маяк» — 0:0; «Новатор» — «Фрунзе-нець» — 2:2; «Шахтар» — «Десна» — 0:1; «Бучков-на» — «Суднобудівник» — 3:0; «Закарпаття» — СКЛ Од. — 1:0; «Прикар-паття» — «Кристал» — 0:1.

Наступний тур завтра — 16 вересня. «Зірка» у Кривому Розі зустріне-ть-ся з «Кривбасом».

В. ШАБАЛІН.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ШАНОВНІ КІРОВОГРАДЦІ!

Кіровоградська телеграфно-телефонна станція пропонує свої послуги по автоматичному міжміському телефонному зв'язку. Коди і телефони довідкових бюро АТС міст, з якими встановлено автоматичний міжміський телефонний зв'язок

Напрямок	Код	Додаткові знаки номера	Телефон довідкового бюро АТС
Біла Церква	89044	63	5-12-99
Бориспіль	89044	95	5-24-99
Володарка	89044	69	5-13-00
Дніпропетровськ	89056	0	22-22-22
Донецьк	89062	0	22-22-22
Київ	89044	2	22-22-22
Кривий Ріг	89067	0	
Миколаїв	89051	00	5-15-55
Москва	89095		
Одеса	89048	0	22-22-22
Полтава	89053	22	2-22-22
Переяслав-Хмельницький	89044	67	5-23-79
Черкаси	89047	22	2-22-22
Фастів	89044	65	5-80-40

РАЙЦЕНТРИ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Бобринець	89217	—	2-12-22
Вільшанка	89218	—	9-13-88
Гайворон	89214	—	2-14-44

Голованівськ	89212	—	2-14-44
Долинська	89248	—	2-22-22
Добровеличківка	89216	—	2-22-22
Знам'янка	89247	0	22-22
Компаніївка	89230	—	9-14-44
Мала Виска	89210	—	9-22-22
Новоукраїнка	89211	—	2-22-22
Новгородка	89231	—	9-16-44
Новомірогород	89219	—	9-12-22
Олександрія	89244	—	2-22-22
Олександрівка	89232	0	22-22
Онуфріївка	89245	—	9-12-22
Петрове	89246	—	9-12-22
Світловодськ	89243	0	34-34
Ульяновка	89213	—	9-12-22
Устинівка	89249	—	4-14-49

ДО ВІДОМА АБОНЕНТІВ КІРОВО-ГРАДСЬКОЇ МІСЬКОЇ ТЕЛЕФОННОЇ МЕРЕЖІ, ЯКІ КОРИСТУЮТЬСЯ АВТОМАТИЧНИМ МІЖМІСЬКИМ ТЕЛЕФОННИМ ЗВ'ЯЗКОМ!

Для виходу на автоматичну міжміську телефонну станцію необхідно знати тру-бку, набрати номер 89, потім код потріб-ного міста, номер телефону, який викли-кає, і номер телефону, з якого дозво-ните.

Пауза між набором цифр повинна бу-ти мінімальною, не більше 10 секунд.

При правильному наборі через 2—5 се-кунд ви почуєте два коротких сигнали високого тону. У разі відсутності одного або двох перевірних сигналів, звертай-

теся по телефону до чергового техніка своєї АТС.

АТС-2 — 2-33-33
АТС-3 — 3-33-33
АТС-4 — 4-13-99
АТС-6 — 6-33-33
АТС-7 — 7-33-33.

При повному з'єднанні через 20—30 секунд після набору всіх цифр ви почу-те сигнал виклику або — зайнято. Якщо через 30 секунд з'єднання не вийшло, по-кладіть трубку й звертайтеся до техніка АМТС по тел. 2-58-20, 2-82-18.

Адміністрація Кіровоградської телеграфно-телефонної станції.

Зам. 90.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-відального секретаря — 2-46-87; відділі комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-лошень — 2-56-65; інформаторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у півторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.